

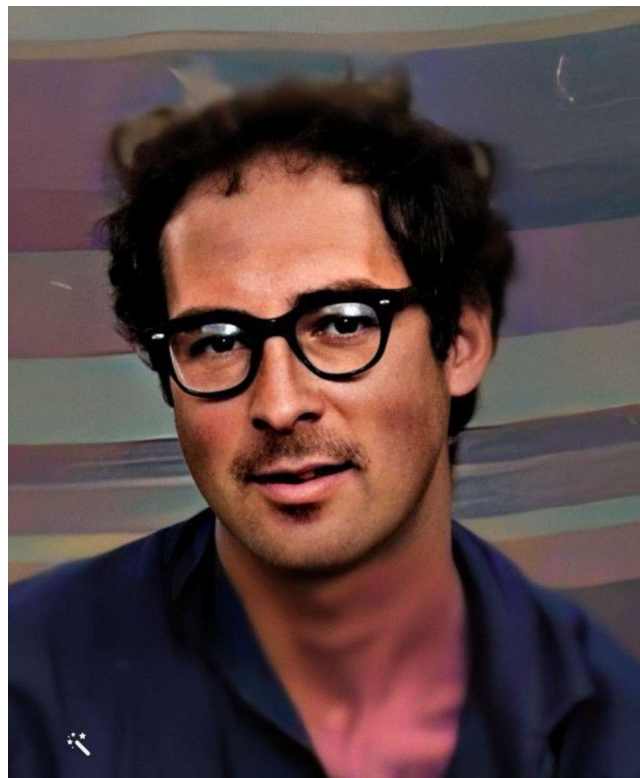
נפרדים מאסף

אסף (סטיבן) , נולד באוטאוה, קנדה, בשנת 1941. אסף סיפר שבילדותו חילקו לילדים בחגים בבית הכנסת, תמרים ותאנים מישראל, עובדה שהשאירה לו טעם מתוק וחשק להכיר את הארץ הטובה הזאת. בבית הספר הכיר ילד בשם פול אנקה, ואהב להיזכר ולהזכיר זאת. הוא נסע להשתתף במחנות קיץ יהודיים (שם הכיר מדריך בשם לאונרד כהן), קרא ספרים על ישראל, צפה בסרטים, ונדלק על הרעיון הציוני והקיבוצי.

אסף הצטרף להכשרה של השומר הצעיר בניו ג'רזי, שם פגש את חנה שהגיעה מניו-יורק. הם נישאו בקיץ 1963, ועלו ארצה. תחילה גרו בקיבוץ ברקאי, שם נולד גלעד. מכיוון שבברקאי הייתה לינה משותפת, דבר שלא היה לרוחם, הם חזרו לקנדה להתארגנות, ומשם חיפשו קיבוץ עם לינה משפחתית.

כך הגיעו אלינו באוגוסט 1966. הם התקבלו לחברות באוקטובר 1967, בימי האופוריה של תום מלחמת ששת הימים.

אסף אהב לעבוד בחקלאות, ולהיות בחוץ. לאורך השנים עבד בפלחה, בסיקול אבנים, ואז התבקש לעבור לצאן – ענף שלא היה לרוחו, ואחרי שנתיים עבר למטעים - אגסים, תפוחים ועוד - ובעיקר לאבוקדו. בימי "יוסי מים", אסף למד ממנו את נושא ההשקיה, פריסה, וטיפול בצנרת ובברזים. וכשעברנו לשיטת הטפטוף, התמחה גם בה. הוא היה עובד מסור, שהשקיע את הנשמה והזיע כהוגן.

בעונות הקטיפ של הכותנה, אסף היה מתפעל את המהדק (המכונה שמקבלת את הכותנה

מהקטפת, ומהדקת אותה לאריזות). באבוקדו המשיך לעבוד גם אחרי גיל הפנסיה, בהשקיה ובתיקון יצירתי של הציוד. כשחושבים על אסף, רואים אותו נוסע בטרקטורון, בבגדי עבודה, או משוטט בקיבוץ בחולצה משובצת.

המשפחה גדלה והתרחבה (מאוד), כשגלעד הצטרפו צילה, יורם, נאור ז"ל, מעין, אילון, ועינת.

מותו של נאור גרם לאסף כאב רב, וראינו איך הוא "מוריד הילוך", בנפש וגם בגוף.

אסף אהב את האווירה הטובה של חברת כפר הנשיא, את החגים,

ואת תחושת ההגשמה שנתנה לו העבודה הקשה בחקלאות.

אסף לא אהב נסיעות. "ראש פינה בשבילי זה חוץ לארץ!" אמר. הוא אהב לשבת בביתו, לקרוא ספרים, להאזין למוזיקה (אהב מאוד שירי ארץ ישראל), ולדבר עם הנכדים בסקיפ. ובעיקר אהב לטייל במדרכות הקיבוץ, ולשוחח עם העוברים ושבים. עם השנים אופיו התמתן, והוא נהנה מהיציאה (החלקית, ואח"כ המלאה) לגימלאות. הוא אהב את הפעילות במפגש, את תשומת הלב, השיחות עם החברים והפילאטיס עם טל ועם לירן. גם את ה"חברותא" עם צילה אהב, ונהנה לשתף בחוויות ילדות שלו, ובזיכרונות שונים. אסף גם התעניין לשמוע את החוויות של האנשים סביבו, ולהגיב.

כשגר בבית יונתן לתקופה, הוא התעקש לחזור לביתו, כי לא יכול היה לשבת שם בחוסר מעש. וברגע שהתחזק, שב לטיוליו במשק.

מעין ליוותה אותו בכל הדרך הלא קלה, במסירות רבה. וכל אחיה ואחיותיה הביעו כלפיה הערכה ותודה.

בריאותו התדרדרה בשנים האחרונות, אך הוא זכה לעצום את עיניו בביתו.

לחנה, וכל בני המשפחה - אנו משתתפים בצערכם. נתנחם בכך שהוא הגשים את חלומו, ועסק במה שאהב ורצה.

יהיה זכרו ברוך.

רחל גינת